TẠP CHÍ ĐIỆN TỬ
THƯƠNG HIỆU & CÔNG LUẬN

“Nhà báo của nhà đèn” Nguyễn Ngọc Lan - người “thắp lửa” cho những con chữ

09:49 21/06/2025

Những tác phẩm của chị, dù là một mẩu tin nhỏ, luôn có hơi thở của cuộc sống, có sức nặng của sự thật và sự ấm áp của tình người. Chị không chỉ cung cấp thông tin, mà chị đang khơi dậy sự sẻ chia, đang truyền đi cảm hứng về một sứ mệnh lớn lao: Đó là giữ cho dòng điện, huyết mạch của Tổ quốc không bao giờ ngừng chảy.

Tháng Sáu trên đất mỏ, cái nắng bỏng rát và hầm hập như muốn thử thách sức bền của vạn vật. Với người lính trên mặt trận điện năng, sức nóng của đất trời ấy cộng hưởng với “sức nóng” của công việc, biến những ngày hè thành một mùa chiến đấu không ngơi nghỉ. Và giữa thế giới của sắt thép, của những thông số kỹ thuật tưởng chừng khô khan, có một người phụ nữ đang lặng lẽ “thắp lửa” theo một cách rất riêng - chị là Nguyễn Ngọc Lan, Phó Chánh văn phòng Công ty Điện lực Quảng Ninh, người mà anh em phóng viên chúng tôi vẫn dành tặng tên gọi trìu mến và trân trọng: “Nhà báo của nhà đèn”.

“Nhà báo của nhà đèn” Nguyễn Ngọc Lan

Trong dòng chảy sôi động của báo chí cách mạng Việt Nam, nơi mỗi cây bút đều được tôi luyện qua trường lớp, thì chị Ngọc Lan hiện lên như một đóa hoa lặng lẽ tỏa hương, riêng một góc trời - chị không đến với nghề báo bằng con đường đào tạo chuyên nghiệp. Trong chị, dường như có hai con người: Một là nữ kỹ sư hệ thống điện, một cử nhân kinh tế với tư duy logic và sự chính xác tuyệt đối. Chị đã có hơn ba mươi năm miệt mài gắn bó, đi sâu vào từng “huyết mạch” của ngành Điện, từ những ngày ở Chi nhánh điện Hạ Long, qua Phân xưởng Thí nghiệm đo lường, cho đến khi trở thành chuyên viên Kinh doanh, giao dịch viên với khách hàng. Đó là một hành trình dài, đủ để chị thấu hiểu ngành Điện không chỉ bằng lý trí mà bằng cả trái tim.

Tác nghiệp tại hiện trường, chị Ngọc Lan trao đổi về kỹ thuật với cán bộ kỹ thuật và anh em công nhân để có bài viết sắc nét hơn

Con người thứ hai trong chị, là một tâm hồn nghệ sĩ bay bổng với niềm đam mê văn chương mãnh liệt đã ngấm vào cốt tủy từ thuở nhỏ. Nếu không có con người thứ hai này, có lẽ chị đã là một kỹ sư chuyên sâu, một cán bộ mẫn cán và lặng lẽ cống hiến sau những bảng biểu, hòm công tơ. Nhưng không, đam mê đã thôi thúc chị chọn thêm một sứ mệnh đó là trở thành cây cầu nối, dùng thứ ngôn ngữ mềm mại của văn chương để soi rọi, diễn giải về cái thế giới kỹ thuật mà chị đã dành trọn thanh xuân để gắn bó.

Ký ức trong tôi chợt ùa về cuộc trò chuyện với chị vào một ngày hè oi ả. Khi tôi ngỏ lời về ý định làm một phóng sự về cung ứng điện, một chủ đề vừa thời sự nhưng cũng rất dễ đi vào lối mòn. Tôi nghe văng vẳng bên tai giọng nói ấm áp và đầy hứng khởi của chị: “Chào em Tuấn Anh... Em cứ gửi nội dung đề tài sơ lược nhé, chị sẽ xây dựng kịch bản, bối cảnh, thời gian xuống hiện trường rồi sắp xếp các đơn vị phối hợp ngay!”. Chị không phải người hỗ trợ, mà chị bắt nhịp tức thì, trở thành một người đồng sáng tạo. Trong tâm trí người phụ nữ ấy, câu chuyện về ngành Điện Quảng Ninh phải là những thước phim sống động, những trang viết có khả năng lay động tâm can, chứ không phải những bản báo cáo thành tích vô hồn.

Và rồi, khi cùng chị đi tác nghiệp, tôi mới thực sự “giải mã” được nguồn năng lượng đặc biệt nơi chị. Nắng như đổ lửa, giữa mênh mông cột điện, dây giăng, người phụ nữ ấy không chỉ là một cán bộ truyền thông. Chị là một đạo diễn hiện trường, một biên kịch nhạy bén và trên hết, là một người kể chuyện đầy say mê. Chị có biệt tài “dịch” ngôn ngữ của sắt thép, của những quy trình kỹ thuật phức tạp, thành ngôn ngữ của tâm hồn. Chị chỉ cho chúng tôi thấy vẻ đẹp lấp lánh trong vị mặn của giọt mồ hôi trên má người công nhân đang treo mình giữa trời, thấy được sự tận hiến trong ánh mắt tập trung của người kỹ sư vận hành hệ thống.

Chị Ngọc Lan tác nghiệp, phỏng vấn cán bộ quản lý điện tại Cảng Cái Lân

Mỗi vị trí công tác trong quá khứ đã ban tặng cho chị một kho tư liệu sống động, một chiều sâu của sự thấu cảm mà không sách vở nào có được. Chị viết về nỗi vất vả của đồng đội không phải bằng sự quan sát, mà bằng sự đồng cảm của người trong cuộc. Chị viết về khách hàng bằng sự lắng nghe của một người từng trực tiếp đối thoại với họ. Bởi vậy, những tác phẩm của chị, dù là một mẩu tin nhỏ, luôn có hơi thở của cuộc sống, có sức nặng của sự thật và sự ấm áp của tình người. Chị không chỉ cung cấp thông tin, mà chị đang khơi dậy sự sẻ chia, đang truyền đi cảm hứng về một sứ mệnh lớn lao: Đó là giữ cho dòng điện, huyết mạch của Tổ quốc không bao giờ ngừng chảy.

Chị Ngọc Lan tác nghiệp tuyên truyền tiết kiệm điện tại Trường THCS Trới - TP. Hạ Long

Hành trình của chị Ngọc Lan là một minh chứng đẹp đẽ cho sức mạnh của sự sáng tạo và đam mê không biên giới. Chị không có thẻ nhà báo, nhưng "ngọn lửa nghề" trong chị thì có lẽ còn nồng đượm hơn nhiều người. Chị không viết để được vinh danh, chị viết để lan tỏa, để những hy sinh thầm lặng của người thợ điện được cộng đồng thấu hiểu và trân trọng.

Trước thềm kỷ niệm 100 năm ngày Báo chí Cách mạng Việt Nam, khi chúng ta tôn vinh những cây bút chuyên nghiệp đã hiến dâng cuộc đời cho sự nghiệp thông tin, tôi vẫn muốn dành một góc trang trọng để nói về chị, một "nhà báo" theo một định nghĩa rất riêng. Chị đã minh chứng cho một chân lý giản dị rằng: Khi ta làm việc bằng cả trái tim và đam mê cháy bỏng, mọi công việc đều có thể trở thành nghệ thuật.

Có một dòng ánh sáng được tạo ra từ tua-bin, dây dẫn, để thắp sáng mọi nhà. Nhưng còn một dòng ánh sáng khác, được chắt chiu từ tâm hồn và ngòi bút của những con người như chị Ngọc Lan, để thắp lên sự thấu hiểu và tình người trong xã hội. Cảm ơn chị, người kỹ sư mang trái tim người làm báo, đã dùng đam mê của mình để đóng góp thêm cho đời một dòng ánh sáng ấm áp và nhân văn.

Tuấn Anh